

Skandinaviens Stjerne.

Organ for de Sidste-Dages Hellige.

Sandheden, Kunstdaben, Dyden og Troen ere forenede.

Nr. 9.

Den 1. Februar 1880.

29. Aargang.

Tale af Eldste Orson Pratt,

holdt ved Konferencen i Salt Lake City, den 6te Oktober 1879.

(Fra «Deseret News.»)

Bed vor himmelske Faders Raade
ere vi engang endnn tilladte i Fred at
samle os tilsammen her i dette store
Tabernakel i Egenslab af en halvaarlig
Konference, i det 50de Aar af denne
Kirkes Historie. Kun nogle saa Maane-
der mere, og denne Kirke vil have set
sin halvtredsinstyveaarige Historie. Store
og forbausende ere de Fremskridt, denne
Kirke har gjort i det forløbne Tidsrum;
det være langt fra, at vi forud kunde
have beregnet dette, dersom vi havde
betragtet Sagen som naturlig og med
naturlige Øjne. Men betragtende Gjen-
standen aandelig, maatte vi have forven-
tet at se, hvad vi nu se: et stort Folk,
udsamlet fra mange Nationer og bosatte
i den indre Del af den vestlige Halv-
kugles nordre Binge. Vi som et Folk
have under vor næsten halvhundredaarige
Tilværelse, gjort store og hastige Frem-
skridt, forholdsvis langt hurtigere end
Guds Kirke i Verdens tidligere Uddelin-
ger. Det forbauser mig, at saamange
Mennesker har modtaget det himmelske

Budskab, som Gud har meddelt Men-
neskeslægten i vore Dage, i Betragtning
af, at den Slægt eller det Folk, der
skulde leve umiddelbart forud for Men-
neskens Søns Komme, er bestreven som
et Folk, i Lighed med det, som levede i
Noe Dage. Det vil erindres, at denne
gode Mands Budskab modtog meget ringe
Tilslutning i hans Dage, og at i Sand-
hed kun meget Faar troede paa hans
Budskab. Jeg har ofte tænkt paa, hvor
bedrøveligt det maa have været for demne
gode, gamle Profet, naar han, efterat
have profeteret for den dalevende Slægt,
forudsagt dem de Straffedomme, der
hængte over deres Hoveder, udpeget den
eneste Vej til Frelse for dem, som ønskede
at blive frelse og virkede utrætteligt i
mange Aar, og saa finde, at kun syv
Individer, foruden ham selv, vare ret-
færdige nok til at modtage Budskabet.
Hvor nedslaaende! Dersom dette Bud-
skab var bleven modt med den samme
Kulde og med lignende Resultater, ville
vi snart kunne forestille os, hvor ned-

flaaende det vilde have været for Joseph Smith, som Profet og Abenbærer, at arbejde i maaske et hundrede Aar, og kun vinde syv Sjæle. Antallet af disse, som have annammet Evangeliet i vore Dage, er meget stort, i Sammenligning med de, der modtogt det i Syndslovens Dage. Ikke alene én Familie, men Hundreder af Tusinde af Individer have forenet sig med denne Sidste-Dages Kirke. Et Evangeliums Guddommelighed afhænger imidlertid ikke af Antallet paa dem, der annamme det. Antallet har Intet med Sagen at gjøre. Herren vor Gud har udsendt sine Ejendomme i denne store Uddeling; han har først sendt dem til vor egen Nation, men den, som et Folk, har forkastet deres Budstab. En Mængde Individer har imidlertid fra alle Staterne, givet Agt paa deres guddommelige Alvarsels-Røst, og de fleste af dem ere allerede samlede til disse Bjerger og bosatte mellem disse evige Høje. Hvem var det, der først forvandlede denne Ørken? Var det et dødt Folk, dels Sidste-Dages Hellige og dels disse Uvedkommende? Nej; det var de forenede Bestrebesser, der blev gjorte af et fattigt og lidende Folk, som allerede var blevet drevet fem Gange fra Hus og Hjem, medens de boede i Staterne. De kom her, næsten tomhændede, saavidt Midler angik. De kom til et ubehageligt Land; de kom til et Sted, som paa vore Landkort betegnes som „den store amerikanske Ørken;“ et Land, som næppe nogensinde var blevet betrædt af den hvide Mand. Vi begyndte forfra i dette Land, og det var ved vore Hænders Arbejde, styrkede af den almægtige, at vi fik Adgang til disse Bjergrøster, hvor vi fik Tømmer til at bygge vores Huse og indhegne vores Marker; det var ved de Sidste-Dages Helliges forenede Bestrebesser, at vi gravede Vandgrøster og Kanaler, for at

tunne vande vores Horder, istedet for at overlade det til Himmelens Negn, og saaledes begynde et nyt Landbrugs-System, idetmindste saa langt vor Erfaring git. Det var ved de Sidste-Dages Helliges Arbejde alene, og ikke ved de Fremmedes Arbejde og Penge. Disse dejlige, prægtfulde Skoggetræer ere blevne plantede udenfor vores Huse for at pryde og forskønne Gaderne af de Sidste-Dages Helliges Hænder og ikke ved Fremmedes Hjælp. Det var de Hellige, der anlagde disse dejlige Frugthaver, som vi se, ikke alene i denne store By, som næsten kan kaldes én stor Frugthave, men i omrent alle andre større og mindre Byer overalt i denne store Ørken. Det var ved vore egne Hænders Arbejde, at Stolehuse ere blevne byggede i alle vort Territoriums Countier og Setlementer; ikke alene at vi byggede Byer og anlagde Stæder, men vi toge ogsaa tidligt vigtige Skridt til at opdrage vor Ungdom, hvilket er et af de ødelæste og vigtigste Skridt, der kan gjøres for Folket's Bedste. Det var ved vore Hænders Arbejde, at Akademier og Højskoler blevne byggede i forskellige Dele af Territoriet, saavel som vore almindelige Skoler. Det var ved vore Hænders Arbejder, at Kapeller og Församlingshuse blevne indrettede i alle vore Byer overalt i dette Bjergrland. Det er ved vore egne Hænders Arbejde, at Ørkenen er kommen til at blomstre som en Rose.

Men Lidt efter Lidt, efterat vi havde fuldført dette Værk, efterat vi havde dannet talrige Setlementer, bygget en Mængde Huse, plantet en Mængde prægtfulde Træer og anlagt store Haver, begyndt at avle Korn, Frugter og Grønsager i Overslod, og saaledes gjort Territoriet beboeligt, begyndte disse Fremmede at strømme ind. Hvem var det da, der aabnede Landet, saa at vore fremmede Venner kunde komme ind i det og som

frembragte den Velstand, der nu omgiver os? Det var de Sidste-Dages Hellige. Hvem var det, der muliggjorde Anlæget af Staternes Pacificbane gjennem disse vilde Bjergegne, det vanskeligste Arbejde paa hele Strækningen? Det var de Sidste-Dages Helliges kraftige Arm, vore Bjergdrenge. De forlængede Bejen nogle hundrede Mile, hvilket Alt nødvendiggjorde Anlæget af Tunneller gjennem uhyre Bjerge; ujevne og farlige Steber blev jevnede og Bejene anlagte, saa at vore Naboer kunde komme ind til os. Vi fortjene altsaa at blive omtalte i Historien som det Folk, der har foranlediget alle disse Bekvemmeligheder og faaet Ørkenen til at blomstre som en Rose.

Hvad, lad mig spørge, have vore fremmede Naboer, som ere komne blandt os, gjort? De have gjort noget Godt; de have indført Meget, som er slet. Jeg taler nu ifølge mine egne personlige Følelser. For de kom her, havde vi ingen Drikkehus i de forstjellige Landsbyer, Byer og Staader i vort Territorium, til at forlede og friste et maadeholdent Folk til Drunkenstab; men saasnart de kom, indførte de dette Civilisations-Produkt i vor Midte, hvorsomhelst de kunde finde Fodfæste. Og hvad mere? Jaarvis før vore kristne Venner i nogen stor Grad begyndte at komme ind i vort Territorium, herskede der Fred og Sikkerhed blandt Befolkningen. Vi kunde lade vore Øre staa aabne om Sommeren for at drage Fordel af Bjerglufsten; nu maa vi laase vore Øre og tilstænge Binduerne. Og hvorfør? Fordi at den Ting, som kaldes Civilisation, er kommen i vor Midte, som har gjort det usikkert for os at ligge for aabne Øre. Og hvad mere? Forhen kunde vi vase vore Klæder, som vi hver Uge gisre, og hænge dem op paa Snorene, og lade dem blive hængende der om nødvendigt i en eller to

Dage og Nætter, uden den mindste Frygt for at de skulde komme bort. Er vi gjøre saaledes nu? Ere vi ligesaa sikre nu? Nej. Og hvorfør? Fordi den saakaldte kristne Civilisation er kommen i vor Midte, den vi forsagede, da vi forlod Landene, vi udvandrede fra. Dette er kommet til os, og disse ere de uebhagelige Ting, med hvilke de Sidste-Dages Hellige have at kjæmpe.

Men der har været sagt, og endog offentliggjort, at det ikke er de Sidste-Dages Hellige, der har foraarsaget de Belsignelser, som dette Territoriums Beboere idag nyde, men at det er andre Folk. Jeg vil forsøge paa at skildre disse Ting, just som de ere.

Vore Gader ere opfyldte, ikke alene med Drunkenboldt, foranlediget ved Drikkehusene, der ere blevne indførte i næsten alle Dele af vort Territorium, men vi se Slagsmaal, Gudsbespottelse, Overfald osv. i alle Dele af Territoriet, hvor denne fremmede Civilisation har vist sig. Der kan være nogle saa Undtagelser mellem disse fremmede Elementer. Vi ønske ikke at anklage alle de Fremmede, som have opslaaet deres Vo iblandt os, at være af denne Karakter, men vi omtale Sagen som et Hele. Der er mange gode Mænd og Kvinder, som ikke vare iblandt dette Landets tidlige Nybyggere, men som ere komne siden Bejen blev aabnet og siden Velstand har taget Saede i denne Ørken; vi tale ikke imod disse, men imod den Klassé, der har indført alle disse Onder i vor Midte. Vi kunde tale om andre Ting, saadanne som Skøjgehuse — Noget, som ikke var kendt i vort Land og Noget, som Ungdommen var aldeles uvindende om, maa ske med Undtagelse af hvad de tilfældigvis laste om dem i de østlige Blade. Findes disse nu? Ja. Hvem har bragt dem her til og hvem opholder dem, eslerat de ere komne her?

Forsøg paa at undertrykke disse Ting ved Lov, og enhver Anstrengelse vil blive gjort for at beholde disse Fordærvelses-Huler i Landet. Habeas-corpus^{*)}) Strivelses blive udstedte for at befri disse Subjekter og slippe dem løse i Samfundet. Dette er en anden Form af hvad de kalde „Civilisation“. Vi kunde gaa videre og nævne Brud paa Sabbaten, Løgn, Bagtalelse, Klammeri, Tyveri og saa videre, men vi have ikke Tid til at dræle ved disse Ting,

Vi kom hertil som et religiøst Folk. Vi havde en borgerlig Regjering og en religiøs Regjering; vi havde borgerlig Myndighed og kirkelig Myndighed, førend de Fremmede kom hertil i noget stort Antal. Begge disse Regjerings-Systemer fandtes i Territoriet i dets tidligste Dage. De Religiøse i dette Territorium syntes, med meget saa Undtagelser, at være meget forenede. Vi troede Alle paa den samme Lære. „Men,” siger En, „er det ikke uforeneligt med vore Regjerings-Systemer, for hele Folket at være forenede?” Jeg hænder Intet i nogen af de Love, vor Regjerings-Grundlæggere stiftede, der fordrer Spaltning i en republikansk Regjeringsform. De vedtoge Bestemmelser, som skulle træde i Kraft i Tilfælde af Uenighed; men grundlagde aldrig Regjeringen med den udtrykkelige Bestemmelse, at der skulle herske Uenighed, hverken i Religion eller Politik;

det behøver ingenlunde at medfølge vor Regjeringsform. Vor Regjering og dens Principer kunde blive opholdte uden nogetomhældt Brud derpaa, dersom de fyrettyve Millioner Mennesker alle vare af én Tro. Dersom de alle vare Demokrater, eller af nogen anden politisk Tro, vilde Regjeringen aldrig blive krænket. Men de vedtoge Lovbestemmelser i Tilfælde af, at der skulle opstaa Uenighed. Tak Gud, at vi i dette Territorium har opretholdt en Regjeringsform, uden at behøve at indprænte paa Folket, at de skulle være adsplitte. Vi indprænte ikke Saadant paa deres Hjørter. Det hører ikke med til en republikansk Regjering at være uenige. J kunne Alle give Eders Stemme til En ved Valgene; J kunne Alle tro paa en og samme Religion, og dog være gode Borgere af de Forenede Stater. Hvorledes! kunne de Alle være Presbyterianere, og til samme Tid være gode amerikanske Borgere? Ja. Kunne de alle være Methodister og dog være amerikanske Borgere? Ja. Kunne de alle tilhøre et Parti, uden at have Modstandere, og dog være gode amerikanske Borgere? Ja. Og hvorfor? Fordi der Intet er i vor Regjerings Konstitution, der fordrer, at Befolningen skal tro hver sin Lære og have forskellige religiøse Forestillinger og Ideer. Intet der fordrer dem til at være uenige i deres politiske Meninger. Men de ere uenige. J alle Nationer ere Folk uenige; og for Størstedelen gode Love ere blevne vedtagne af Kongressen og af de forskellige Stater i Unionen, hvilke skulle træde i Kraft under en Spaltning i Samfundet, og give ethvert Menneske Ret til at tro, hvad han eller hun selv anser for Ret, med Hensyn til deres religiøse Følelser, og at tilhærdigevne disse deres Følelser ved ogsaa at praktisere deres Religion; og at Flertallet, fordi det lykkedes at blive

^{*)} Denne Lov giver Enhver, der er fængslet, Ret til at henvende sig til hvilkenomhelst Dommer, som da udsteder en Befaling, den saakaldte Writ of Habeas-corpus til vedkommende Øvrighed om strax at stillte Arrestanten for den af denne valgte Dommer, for at han kan undersøge Fængslingens Lovlighed og efter Omstændighederne stadsætte den, eller frigive Paagjældende mod eller uden Raution.

Fleretallet, ikke skulde undertrykke Mindretallet. Der har været fremført Argumenter af Statsmænd, Dommere og andre fremragende Personligheder, om trent saaledes: at de Sidste-Dages Hellige ere et Folk, der kun tæller omkring 150,000 Mennesker, medens de Forenede Stater ere et Folk, der tæller omkring 48,000,000 Mennesker. Deraf, sige de, skulde eller have det store Fleral — de 48,000,000 Mennesker — fuldkommen Ret til at undertrykke der Sidste-Dages Hellige, fordi I ere Mindretallet i Eders religiøse Anstuelser. Jeg troer ikke paa nogen saadan anti-republikansk Ide, skjønt den var offentliggjort her i Byen forrige Uge af en Person med høj Myndighed, en af vort Territoriums Federal-Embedsmænd. Antag f. Ex., at der i de Forenede Stater kun boede ti Mænd, som troede paa en vis Lære, der var i Overensstemmelse med Bibelens Forstrifter, og at altsaa hele den øvrige Mængde troede paa noget Andet; havde da dette store Fleral Ret til at undertrykke disse ti Mænd? Nej, de havde ikke. Vort Landss Konstitution har ved Lov sikret et saadant Mindretal Ret til at tro hvad de ville, saalænge som deres Tro ikke forærmer Nogen og saalænge som Ingen bliver forurettet ved at de udgøre deres Tro. Forudsæt, at Presbyterianerne skulde paastaa, at Overstænkelse med Vand er den eneste rette Daabsmaade for Medlemmerne af deres Troesbekendelse; have de Ret til at gjøre dette? Ja. Men antag, at en fyrettyve Milioner Mennesker, som ikke var Presbyterianere skulde

finde paa at paastaa dette System for forbryderisk, begründet paa, at det ikke var i Overensstemmelse med Bibelens Lære, og at det selvfolgeligt vilde være at misbruge Treenighedens Navn ved at paastænke nogle faa Draaber Vand og kalde det en Daab, og antag, at det skulde lykkes dem at faa Kongressen til at vedtage en Lov herimod, fordi det, ifølge deres Ideer, var en Forbrydelse; og antag, at de Personer, som indførte en saadan Opbemaade skulde blive bragte frem ifølge denne Lov for at dømmes efter den, og skulde ifølge denne Lov erklæres for Forbrydere; og antag, at de Forenede Staters Overret skulde stadsfaste Underretternes Kjendelse i denne Sag, skulde da saadanne Personer blive dømte som Forbrydere? Nej; I vilde sige, at de have Ret til at bestanke, og jeg vilde sige det Samme, hvor lidet jeg end i mit Hjerte samstemmede med denne presbyterianiske Handling, og uagtet vi vilde betragte det som en affødig Handling i Herrens Øjne. Hvor mishageligt jeg end vidste det var i Herrens Øjne, vilde jeg dog sige, at de havde en konstitutionel Ret til at bestanke. Saaledes er det ogsaa med alle andre Afdstillelsler, hvad religiøse Anstuelser angaa. Forsaavidt som denne Forstjel i politiske og religiøse Anstuelser ikke skader Naboen, ikke skader Samfundet, ikke skader Familier eller Nationen som et Hele taget, har en af Menneskene udstedt Lov Intet at gjøre dermed, hvormeget saa end Retten vil bestemme det Modsatte.

(Fortsættes.)

Evangeliet for de Levende og Døde.

(Fortsat fra Side 120.)

Frelseren selv var overordentlig bestemt i sine Regler, hvilket fremgaar af hans afgjørende Sprog, han førte til Nicodemus, at „Uden Nogen bliver født paany af Vand og Land, kan han ikke indkomme i Guds Rige.“ Dette var en bestemt Regel, nedlagt af den højeste Autoritet, og til hvilken ikke den fjerneste Hentydning om Undtagelse blev gjort. Alle maa modtage den sande Daab og Landen, førstnevnte ved Neddyppelse i Vand og sidstnevnte ved Haandspaalgelse, ellers blive de for evigt udenfor Guds himmelfæ Riges Grænser. Dette er ubetinget bestemte Regler, grundede paa de Love, som have været aabenhædede fra Himmelten, og som ere evige i deres Natur og Virkninger.

Men Modstanderen, som er uvillig til at opgive Kampen om dette saa lidet yndede Punkt, kan sige, at han nok kan se, at denne Bestemthed kunde forsvarer at anvendes overfor Menneskeslagten, der levede paa en Tid, da den sande Frelsningsplan var paa Jorden. Menneskene, der levede samtidigt med Evangeliets Plan, kunde efterkomme Indbydelsen om at komme og bade sig i dets frelsende Solskin. Det er imidlertid meget tvivlsomt om det vilde være retfærdigt at lukke for Indgangen til Guds Rige for det Folk, der ikke levede paa Jorden, da Frelserens Drakler og Evangelium var paa Jorden. Man paastaar, at en retfærdig Gud viselig hverken kunde eller vilde udelukke de Myriader af ødle Sjæle, hvis Vandet her har været i Overensstemmelse med det Lys, de beføde, fra Adgang til Frelse. Disse, som fremkomme med en saadan Paastand, „fare vild, idet de ikke kjende Skrifterne.“

Evangeliets store Plan er letfattelig og storartet. Den er det store Væsen værdig, som indstiftede den, til Frelse for hans Børn. Men hvor uvivende ere ikke Folket, angaaende Evangeliets Storhed og dets frelsende Magts og Principers Udfraekning, hvilken Uvidenhed er begrundet paa sekteristisk Mørke og Fra-fald. Ved en magisk Berøring af Sandheden gennem Skrifterne, haabe vi at rette en Lysstraale paa denne Gjenstand. Vi agte at vise, at Evangeliet ikke alene er anvendeligt for de Levendes Frelse, men udstrækker sig endog til Frelse for de Døde. Læseren behøver ikke at studse ved hvad jeg nu sagde; det bliver kraftigt understøttet af Bibelen, hvilken han, dersom han figer sig at være en Kristen, skulde være aldeles rede til at antage som paalidelig Autoritet.

Forkyndelsen af Lewits og Frelsens Evangelium er ikke indfraenket til dette Liv. De samme glade Tidender blive ogsaa bragde til de Dødes Alander i den Sfære, i hvilken de opholde sig, medens de vente paa deres Legemers Opstandelse. Fordiden, at Kristus udførte sin Mission paa Jorden, udførte han ogsaa en anden i Alandeverdenen. Forend han fuldbragde sin Ejendom her ved at lide en forsmædelig Død, talte han om sit fremtidige Arbejde Hinsides, naar han sagde: „Sandelig, sandelig figer jeg Eder, Timen er kommen, ja er nu, da de Døde skulle høre Guds Sons Røst, og de, som den høre, skulle leve.“ (Joh. 5, 25).

Nogle ville, i en gjenstridig Aand, paaftaa, at han talte i en billædig Forstand om de, som vare „døde i Overtrædelser og Synder“. Dette er en uholdbar Paastand, thi hvorfor skulde han

tale om at ville gjøre en Ting, som han i samme Øjeblik var bestjæltiget med at gjøre, nemlig at virke blandt de uomwendte Jøder? Men det 28de Vers i samme Kapitel er tilstrekkeligt til at sprænge denne tonnue Udsigt i vejret. Dette siger os, at han hentydede til disse Legemer, som da sov i Gravens Skjøb: „Forudre Eder ikke herover, thi den Time kommer, paa hvilken alle de i Gravene skulle høre hans Røst.“ Dette blev endogsaa sagt i Forbindelse med et Øfste om, at disse, som vare lydige, skulle komme frem ved de „Netsærdiges Opstandelse.“

Læseren maa ikke antage, at Gjenstanden om Frelse for de Døde er kun behandlet af nogle saa, begrændede Skrifstæder. I 1 Peter 3, 18, 19, findes der en bestemt Beretning om, at efterat Kristus „led Døden efter Kjødet“, blev han „levendegjort efter Alanderne; i hvilken han og gif bort og prædikede for Alanderne, som vare i Forvaring.“ Øjemedet for hans Prædiken til de Hedengangnes Alander, er tydeligt blevet fremsat i det sjette Vers af det paafølgende Kapitel, nemlig: „at de skulle dømmes i Lighed med Mennesker i Kjødet, men leve for Gud i Alanden.“ Øjemedet var det samme som Forkyndelsen af Livets Ord til de Levende, nemlig at bringe de Onde til Omvendelse og nyt Liv.

Selv den protestantiske Religion til-intetgjør ikke ganske Verdens Frelseres Besøg til de Hedengangnes Boliger, end-stjøndt Beretningen om dette vigtige Faktum, er given paa en ubestemmelig og tvetydig Maade. Dette er foraarsaget af Mangel paa Alabenbaringen i Aland, der bringer Mangel paa Forstaelse af Skrifsterne. Bibelens store Sandheder kunne kun blive forståede, naar Undersøgeren er i Besiddelse af en Del af den Aland, som inspirerede denne guddommelige Øptegnelsestalere og Skribenter. I Kristen-

dommens Troesartikler figes der, at Kristus blev „korsføjet, død og begravet, nedfor til Himmel.“ Ogsaa at han „paa den tredie Dag igjen opstod fra de Døde, og opfor til Himmelnen.“ Det ses altsaa, at den Skære, som Peter underretter os om tjente til Fængsel for asdøde Menskers Alander, betegnes i Troes-Artiklerne som „Himmel“, men begge henviser til et Besøg af Kristus til et Sted eller en Tilstand, væsentlig forskellig fra Himmelnen og Jordens.

Dette bekræfter sig ogsaa fra Frelserens egen Erklæring til Marie, da han forbød hende at røre ved ham, fordi, sagde han, han endnu ikke havde været hos sin Fader, hvilket viser, at han endnu ikke havde været i Himmelnen. Han havde været bestjæltiget i det Arbejde, som Faderen havde givet ham at udføre mellem de intelligente Væsner, der engang havde levet paa Jordens. Dette forklarer ogsaa Jesu Bemærkninger til Røveren, medens han hængte paa Korset, som til samme Tid led en lignende Død ved hans Side: „Idag skal Du være med mig i Paradis.“ Nogle have ubetenk-somt antaget, at Røveren gif til Himmelnen, hvorimod det tydelig fremgaar, at han gif til et Sted, hvor hedengangne Alander ventede indtil Opstandelsen. Kristus gif, som Peters Bemærkning viser os, i Alanden til et saadant Sted, i Tiden mellem hans Død og Opstandelse. Ordet Paradis staar desfor her betegnet som et saadant Sted, thi paa den samme Dag som Øfstedet var givet Røveren, kom demnes Aland i Frelserens Nærværelse. Der kunde han blive undervist om Himmelens og Jordens Herre, og dersom han gjorde sig stillet dertil, „leve for Gud i Alanden.“

Læseren maa bestræbe sig for at finde andre Indsigler mod vor Paastand om, at Evangeliet selsende Bud-

stab og Kraft ogsaa naar til de Døde, som gaa bort i Uvidenhed om det. Han er nødt til at tage sin Tilflugt til foranstaende Erklæring af Frelseren, at „Uden Nogen bliver født paany af Vand og Aand, kan han ikke indkomme i Guds Rige.“ Dersom dette er en Regel uden Undtagelse, kan der opkastes det Spørgsmaal, hvorledes det da er muligt for disse, som ere døde uden Kundstab om Evangeliet, at faa Adgang til det himmelske Rige, i Betragtning af det Ugjørlige i at en Aand bliver født ved Neddyppelse eller „Fødsel af Vand“. Vitilstaa ligefrem, at en Aand kan ikke personlig efterkomme denne Ordinance, undtagen paa én Maade: En Hedengangen kan faa denne Ordinance udført ved en Stedfortræder, og dennes Handlinger vil, ifølge Evangeliets Love, udgjøre det Samme, som om han selv opfyldte Loven, og saaledes berettige ham til Guds Riges Besignelser.

Vi haabe ikke, at Læseren pludselig vil forkaste denne Udsprælse af Daabsordinancen ved en Stedfortræder. Daab for de Døde er bibelskt, og er kun en frelsende Indretning af den almægtige Gud, som viser Storheden af hans Raade. Lad os vende os til 1 Kor. 15 Kap. Paulus bidrager meget til at understøtte Læren om Legemets Opstandelse. En af de kraftigste Punkter hos ham var, at dersom Kjætterne, som strede mod Læren om Opstandelsen, havde Ret, vilde Ordinansen, at blive født for de Døde, være en unyttig Handling. Paulus havde naturligvis Ret, thi Hovedsøjemedet med en saadan Ordinance maatte være at berette den Døde til, foruden andre Besignelser, Del i Opstandelsen. Dette stemmer overens med Jesu Udtalelser, naar han siger, at de Døde snart skal høre

hans Røst, og de, som gjorde Godt, vilde have Del i de Retfærdiges Opstandelse. Her er Pauli Ord: „Hvad monne de ellers gjøre, som døbes for de Døde, der som de døde aldeles ikke opresses? hvil døbes de da for de Døde?“ Selv de Døde ere saaledes ikke undtagne den faste Regel, som er nedlagt ved Kristus, at Fødsel af Vand og Aand er en uundgaaelig nødvendig Betingelse for at indgaa i Guds Rige. Den eneste Forskjel mellem den Levende og Døde er, at medens den Første modtager det personlig, modtager den Sidste det ved en Stedfortræder.

Hvor let for Læseren at sige: „Jeg tror ikke paa, at en Person kan gjøre Noget for en Andens Frelse;“ men dersom denne Indsigelse har Gyldighed, vil hele Kristendommens Bygning styrke sammen. Hele Frelsningsplanen er bygget paa dette ene Princip. „Ligesom Alle dø i Adam, saa skal alle levende gjøres i Kristo“ (1 Kor. 15, 22). Forsoningen blev udført af En til Frelse for Mange. Hvem kan sige, at Kristus ikke har udført en Handling til Frelse for os? Han døde, for at vi kunde leve!

Det Princip, at En kan udføre Noget for en Anden, viser sig i alle Guds Handlemaader med Menneskene. Vi have allerede bevist, at Forsoningen skete gennem en Anden, og dette er Kristendommens Grundlag. Hele Frelserens Mission var ogsaa i en anden Forstand grundet paa Loven om Stedfortræden. Han kom som sin Faders Repræsentant. Han repræsenterede hverken sig selv eller sin egen Lære. „Min Lærdom er ikke min, men hans, som mig udsendte. Dersom Nogen vil gjøre hans Willie, han skal hjælde, om Lærdommen er af Gud eller jeg taler af mig selv,“ (Joh. 7, 16, 17). (Forts.)

Skandinaviens Stjerne.

Den 1. Februar.

Udspredelse af Kundskab om Evangeliet.

I nærværende Artikel er det vor Agt at ville forsøge paa at fremsette den bedste Maade, hvorpaa Kundskab om Evangeliet kan blive udspredt blandt Folket i disse Lande. De nærmere Enkelheder og mindre betydelige Fremgangsmaader, maa overlades til den Eldstes Dygtighed og Flid, hvis særlige Lod det er at prædike Sandheden. Vi have den Tilfredsstillelse at vide, at Efterfølgelse af de Raad, vi hidtil have givet til Udspreelse af dette Øjemed, ere uden Undtagelse blevne ledsgede af gode Følger. Dette har vist sig paa forskellige Maader og ved forskellige Lejligheder, saasom ved ataabne ny Adgang til at afholde Forsamlinger i de Helliges og Fremmedes private Huse.

Vi ønske at se paabegyndt en mere livlig og storartet Udspreden af Guds Ord ved Skrifterne. Vi have en Mængde af disse Skrifter, som anses for at egne sig til dette Brug. Dersom vi altsaa gaa ud fra, at det vil fremme Herrens Værk at føje at udsprede saamange Skrifter som muligt overalt i Missionen, vil det næste Spørgsmaal være, hvorledes dette lader sig bedst gjøre.

I dette, som i enhver anden Ting, der staar i Forbindelse med Herrens Værks Fremme, vilse Fordelene ved en bestemt Organisation sig tydeligt. Men før vi gaa videre, ville vi i Forbigaaende bemærke, at de eneste Mænd, der ere skikede til at bestjæltige sig i det ødle Værk at bære Vidnesbyrd om det evige Evangeliums Gjengivelse, ere saadanne, der selv leve i Overensstemmelse med disse himmelske Principer. Det vil være at imødegaa vores Ønsker, dersom disse, som tilhøre nogen anden Klasse, bleve fjernede fra at arbejde i Herrens Bingsgaard. Lad os derfor, i Udsprelsen af dette Værk, organisere det saaledes, at Alt kan blive udført passende og med Orden. Eldsterne fra Zion kunne gjøre meget af dette Arbejde, ved at medbringe endel Skrifter og sprede dem fra Hus til Hus. Men for at Beboerne af hvert Hus og Landsby i Landet, som kan faaes Adgang til, kan blive advaret, skulde de Trofaste blandt Præstedømmet og Kirkens Medlemmer alle være bestjæltigede hermed.

Før at dette Arbejde kan blive udført fuldstændigt og med Held, lad da hver Forstander, under Ledelse af de omrejsende Eldste, faa dannet Foreninger til Udspredelse af det skrevne Ord. Vi indbefatte herunder Søstrene saavel som Brødrene. Det vil maaske være bedre for dem, der saaledes ere bestjæltigede, at gaa To og To. Det følger ikke nødvendigvis af dette, at de Begge skulle gaa ind i et og samme Hus, men de kunne tage hver sin Side af Gaden.

Før at forebygge, at nogen Del af Stedet bliver forbigaat eller sprungen over, bør hvert Individ eller Afdeling, som Tilfældet nu er, udpeges en bestemt Afdeling, og saaledes skulde hvert Hus, saavidt muligt, blive besøgt.

Eldsterne, og de dertil mest skikede blandt Brødrene og Søstrene, bør give enhver given Lejlighed til at samtale med Folket om Evangeliets Principer

og give dem al den Oplysning de maatte ønske. Denne Del af Arbejdet behøver at udføres med megen Omhyggelighed og med megen Visdom. Der bør ogsaa gives Indbydelser til at besøge Forsamlingerne for at de, om de ønske det, kunne have Lejlighed til at høre Ordet forkynde, saavel som at de have Lejlighed til at læse det.

De Skrifter, som særligt egne sig til dette Brug, og som kunne erholdes paa dette Blads Kontor, ere: „En Sandheds-Røst“, „Eneste Vej til Salighed“, „Indbydelse til Guds Rige“, „Markværdige Syner“ o. l. Disse Skrifter have allerede været Midlet til, at Mange have hen vendt deres Opmærksomhed paa, at Jesu Kristi Evangelium efter er blevet aabenbaret i disse Dage.

Lad os erindre, at det er Enhvers Pligt, som selv er blevet advaret, at „advare sin Næste“. Lad enhver trofast Hellig paalægge sig selv at lægge sin Skulder til Hjulet og give det et kraftigt Stød, saa at det kan rulle, og et godt Arbejde blive udført. Saavidt os selv angaaer, bør vi indse Nødvendigheden af at enhver Anstrengelse, og vi bør ikke lade vor Tid hengaa uden at vi bestrebe os for at prædike „dette Riges Evangelium til et Vidnesbyrd.“ Lad os uden Frygt udbasunere Evangeliet, saa at vi, om muligt, kunne blive hørt til Jordens Enden. Lad Ingen saaledes glemme det Verks herlige Natur, vi ere bestyrtigede med, og ikke skamme sig ved at forkynde det. Det er Guds Kraft til Frelse. Lad os vidne for Folket ved at tilbyde dem Sandheden, saa at disse, som finde Behag i dens Skjønhed og Kraft, kunne undkomme førend Herren vil vidne mere estetrykkeligt for alle Mennesker ved Dommens Røst og ved Plagerne, som han vil lade udgaa.

De Sidste-Dages Helliges Anskuelser om Egtesskab.

En Tale, holdt af Præsident Wm. Budge ved Konferencen i London,
den 9de November 1879.

(Fortsat fra Side 128.)

Lad mig dernæst hædrage Eders Opmærksomhed til 2 Krøn. 24, 2. 3., hvor der fortelles at Joas, den Konge, som regjerede paa den Tid, „gjorde det, som var Ret for Herrens Øjne, i alle Jojadæ Præstens Dage. Og Jojada tog ham to Hustruer, og han avlede Sønner og Døtre.“ Denne Profet Jejoda, fortelles der i det 15 Vers, døde; og i det 16 Vers underrettes vi om, at de „begrove ham i Davids Stad iblandt Kongerne, fordi han havde gjort Godt i Israel og mod Gud og hans Hus.“ Af dette Kapitel erfare vi, at der levede

en vis berømt Profet ved Navn Jejoda som gav Kongen to Hustruer, og at Jejoda, da han var død, blev begravet i Davids Stad, fordi han havde gjort Godt i Israel og mod Gud og sit Hus. Men i det andet Vers af dette Kapitel fortelles os udtrykkeligt, at istedet for at Joas gjorde Uret ved at tage to Hustruer, gjorde han netop det, som var Ret i Guds Øjne, i alle Jojadæ Præstens Dage, og da det var af denne Profet, han erholdt sine to Hustruer, maa dette altsaa have været Ret i Herrens Øjne.

I 1 Sam. 30, 1—3. omtales David, en anden Polygamist og en dengang i Israel meget berømt Mand: „Og det skete, der David og hans Mand kom paa den tredie Dag til Zillag, og Amalekiterne vare indfaldne mod Sønden og mod Zillag og havde slaget Zillag og opbrændt den med Fløde, og de havde taget Kvinderne, som vare derude, baade smaa og store, fangne; de havde ingen slaget ihjel, men de havde bortført dem og vare gaaede deres Vej. Og David og hans Mand kom til Staden, og se, den var opbrændt med Fløde, og deres Hustruer og deres Sønner og deres Østre vare fængte.“ Folket var meget bedrøvet over denne Ulykke, og David var meget forlegen. Men David sagde til Abiathar, Præsten (7—8 Vers): „Kjære, før mig Livkjortelen frem, og Abiathar førte Livkjortelen frem til David. Og David adspurgte Herren og sagde: Skal jeg forfølge denne Trop? mon jeg kan naa dem? Og han sagde til ham: forfølg, thi Du skal visselig naa og visseligen gjøre Redning“. I det 18 Vers underrettes vi om, at David reddede alt det, som Amalekiterne havde taget, ligesom ogsaa sine to Hustruer.

Disse anførte Skriftsteder give os Oplysning om, hvorledes Gud ønskede Menneskene at efterkomme den Befaling, han gav i Begyndelsen, og senere til Noah og hans Sønner. Der er Intet i de gamle Skrifter, som indstrækker Egestabets til én Hustru. Naar der altsaa ikke er nogen Lov, som i sjæreste Grad paabyder nogen saadan Indstrænkning, ere vi retfærdiggjorde i at følge de Mænds Exempel, med hvem Gud daglig stod i Forbindelse. Dersom Gud paa den Tid tilkjendegav sin Bestemmelse og Billie angaaende Egestab og Ønsket om at Jorden skulle blive opfyldt og Beboerne skulle mangfoldiggjøre sig, ere vi visse-

lig retfærdiggjorde, naar vi følge disse Mænds Exempel, som bestandig vare under Guds Bekledning. Jeg ved, at Folk undertiden antage, at det dengang vare mørke Tidsalder, og man fortæller os undertiden, at Gud kun i Folks Mørke og halvbarbariske Tilstand tillod Flerkoneri, men at han aldrig nogensinde havde tilkjendegivet sit Bisfaldermed.

I det første Skriftsted synes hans Bisfalder meget klart at vise sig. Jeg er overbevist om, at dersom Gud vilde bevare mine tilstedevarende Bimmers Bønner ligesaa tydeligt og hurtigt som han bevarede disse Mænds Bønner, de da vilde tage det for givet, at de vare i hans Gunst, og at han var tilfreds med dem. Jeg kan ikke tro, at vi kunne forsvere at kalde hine Tider mørke Tidsalder. Naar skulle vi kalde det en lys Tidsalder, saavidt angaaer Kundstabten om Guds Billie, naar det ikke skulle være paa en Tid, da han tilkjendegav sine Ønsker og Hensigter til Mennesket? At antage for et Øjeblik at Abraham, med hvem Herren personlig talte, og med hvis Liv og Vandet han udtrykte sin fuldkomne Tilfredshed; at antage at Jakob, en Mand, med hvem Herren gjorde en Pagt, og hvem han befriede fra Labans Vrede ved den foran omtalte Lejlighed, og til hvem han talte flere Gange; at antage, at Samuels Fader, som aarlig gift op til Templet for at ofre, og derefter Samuel, da han administrerede i Guds Hus, vare alle i Mørke, grændser til Gudsbespottelse. Dersom saadanne Beviser paa Guds Bisfalder med disse, som udøvede Flerkoneri, ikke er tilstrækkeligt til at stadfæste dets Guddommelighed, hvor skulle vi da finde Kjendsgjerninger til at stadfæste eller retfærdiggjøre nogen som helst Del af vor Religion? Dersom noget Menneske paa Jorden for Øjeblikket kan føle sig tilfreds og sige: Jeg er

et Guds Barn, med hvem han aldrig har talt et eneste Ord, hvormeget mere have da ikke disse Gamle, som udøvede Flerkoneri, Grund til at være tilfredse, naar Gud talte til dem og besvarede deres Bønner, opholdt dem ved sin Kraft og udgjord sine Velsignelser over dem til selv samme Tid som de udøvede, hvad der maa have været den ugudeligste og vederstyggeligste Handling, der som den ikke var i Overensstemmelse med Guds Billie. Tal om mørke Tidsalbre, da Mænd levede, hvem Gud samtalede med. Tal om, at saadanne Mænd som Abraham, Guds Ven; Patriarken Jakob; Gideon, Israels Besfrier; den gudfrygtige Elkana og Samuels Fader, at Saadanne levede i Mørke og Uvidenhed om Guds Lov. At David skulde være uvividende om den Lov, paa hvilken han grundede Dag og Nat, eller at Salomon, til hvem Gud sagde: „Se, jeg haver givet Dig et vist og forstandigt Hjerte, at der ikke haver været Nogen som Du før Dig, ejheller skal opstaar efter Dig Nogen som Du,” skulde være uvividende om Guds Billie angaaende Egteskab. Af hvad Rytte var Guds bestandige Samkvem med hans udvalgte Tjenere eller hans bestandige Meddeleser til dem, dersom de vare i Uvidenhed om hans Billie i Henseende til Egteskab? Det er urimeligt, og det er slet og syndigt for Nogen at ville i mindste Maade paastaa, at disse Guds Tjenere, som besaade hans Kraft, som vare ledede ved bestandige Aabenbaringer fra ham og havde hans Lov iblandt dem, skulde begaa en Fejtagelse i denne Henseende.

Der er en anden Ting, en Mand maa tage Hensyn til, naar han tegter en anden Hustru, medens hans første Hustru endnu lever. Dersom dette ikke var overensstemmende med Guds Lov,

var det Hor. Dersom det var Hor, var Abrahams første Hustru Medstyldig deri førend det skete. Dersom det var Hor for David at ægte en anden Hustru, var Gud — jeg taler med al Verbodig-hed — vor Fader, Styrer og Aabenbarer, Medstyldig deri efterat det var sket, da han var vidende derom, og da han understøttede og velsignede, begunstigede og beskyttede ham efterat han havde indgaaet et saadant Egteskab. Hvem tør sige, at Abraham bedrev Hor, og at Gud støttede ham heri, saavel som Jakob, Samuels Fader, og David? Tør vi give den Tanke Plads, at den exemplariske Elkana var en Horkarl, eller at Salomon, gjennem hvis Slægtslinie, ifølge Mattheus, Fræsleren kom, at han var et uegte Barn, hvilket maa have været tilfældet, dersom Flerkoni var ulovligt i Herrens Øjne. Dersom Læren er modbydelig, er den sand. Den er en bibelst Sandhed. Dersom den er forkæstelig for nogen Mand, vil jeg sige Eder, at den er Guds Lov, saaledes som aabenbaret og praktiseret blandt de Hellige i fordums Dage. Den var en af de Love, som bragde Guds Velsignelser over Folket.

Lad os ikke forglemme, at de tolv Patriarker, Hovederne for de tolv Israels Stammer, Guds udvalgte Folk, gjennem hvem Guds Velsignelser ere forsynede til enhver Nation paa Jorden, at disse vare Sønner af en Polygamist. De vare Sønner af Jakobs fire Hustruer, som levede paa samme Tid. Disse tolv Mænd vare velsignede af Patriarken selv, ved den almægtige Guds Kraft og Præstedømme. Disse tolv Patriarker vare de, hvoraf Israels Hus udsprang, Guds udvalgte Folk, den Slægt, som Guds Søn, naar den om nogen Tid bliver hjemsamlet til Jerusalem, vil velsigne med sin Nærverelse, og det Folk,

som vil blive Redskaberne til, at saa store og mirakuløse Begivenheder, som nogen sinde har været set siden Jordens Grundvold blev lagt, vil finde Sted paa Jordnen. De vare Sønner af en Polygamist, og dog har kristne Mænd og Kvinder havt den Driftighed at fremkomme med, at Gud ikke bifaldt Polygami, men kun simpelt tillod disse værdige Patriarker, i deres Hjærters Haardhed, at praktisere det.

„Men,” siger en af vore Venner, „De tager nogle af de Skriftsteder, som synes at give Dem Medhold i deres Ansuelser. Er der da ikke nogle, der ere imod det?” Jeg vil henlede Eders Opmærksomhed paa de mest vigtige og maaske eneste, som synes at indeholde Noget til Støtte for Anklage mod Flerkoneri. I 5 Moseb. 17, 17. staar der: „Han skal ikke heller tage sig mange Hustruer, at hans Hjerte ikke skal afgive; han skal ikke heller samle sig saare meget Sølv og Guld.” Lad mig læse fra det 16 Vers. Gud talte om en Tid, da Israel vilde ønske en Konge at regjere over dem, og bestemte da, hvad denne Konge skulle gjøre og hvad han ikke skulle gjøre. Han siger: „Alleneste han skal ikke holde mange Heste; thi Herren haver sagt Eder: I skulle ikke herefter ydermere drage tilbage ad denne Vej. Han skal ikke heller tage sig mange Hustruer.”

Den sidste Sætning af dette Skriftsted har undertiden været fremført — jeg har set det i religiøse Skrifter — som et Skriftsted, der forbryder Flerkoneri; men ved at læse det Hele, ville I se, at der er ligesaa lidt deri herom, som at Kongen skulle forbrydes at holde flere Heste.

Jeg forudsætter, at de Dages Konger havde mange Heste, hvilket vi læse, i Virkeligheden at være Tilfældet. Men

det vilde være latterligt for os at paa-
staar, at Israels Konger ikke maatte have
flere end én Hest, fordi han ikke maatte
have en Mængde af dem, eller at han
ikke skulle have mange Penge, fordi han
ikke maatte have overordentlige Mængder
af dem. Det tilkjenegiver kun simpelthen
Guds Raad, at han ikke skulle have en
urimelig Mængde af Hustruer eller noget
Andet; men der er ingen mere Ind-
screnkning end hvad der er den tydelige
Mening af de Ord, jeg her har læst.

Behag at læse 3 Moseb. 18, 18:
„Og Du skal ikke tage en Hustru tillige-
med hendes Søster; til at øengste hende
at blotte dens Blusel foruden hende,
mens hun lever.” Der er Intet at sige
herimod, da en Mand ikke skulle tage en
Hustru tilligemed hendes Søster til at blotte
hende, endsført der intet Slægtstab er
mellem Søstre, der forhindrer en Mand
fra at øgte dem begge eller den ene
efter den anden, saaledes som en Mængde
her i dette Land ønske, der ansøge om
at faa en Lov, som vilde tillade det.
Men paa hvilkensomhelst Maade vi end
fortolke Skriftstedet, findes der Intet
mod Polygami deri, da dette kan prakti-
sieres uden at behøve at øgte en Hu-
strues Søster.

Jeg vil ansøre fra 2 Moseb. 21, 10:
„Dersom han tager sig en anden (Hustru),
da skal han ikke formindste hendes Livs-
Ophold, hendes Klæde og hendes Egte-
stabs-Plicht.” „Er ikke dette et Forbud
mod Flerkoneri?” spørger En. „Der-
som han tager sig en anden Hustru,
da skal han ikke formindste hendes (nem-
lig den første Hustrues) Livs-Ophold,
hendes Klæde og hendes Egteskabs-
Plicht.” Det er ganske rigtigt. Dersom
en Mand skulle tage en anden Hustru,
saaledes som Jakob gjorde, da han øgte
tede Rachel, vilde det ikke have været
Net for ham at formindste hendes Livs-

Ophold, hendes Klæder eller nogen Pligt, som han skyldte sin første Hustru, fordi han tog en anden. Det var ikke nødvendigt, og der er heller ingen Beretninger om, at Jakob, som var en god Mand, nogensinde gjorde det. Dersom han gjorde det, var det Uret. Dersom nogen Mand, der har to Hustruer, nu gjør det, er det Uret. Men ifølge de Skriftsteder, vi have læst, er det ikke Uret for en Mand at ægte en anden Hustru, naar han ikke forsømmer, hvad han skylder sin første Hustru. Det Forbud, som indeholdes i dette Kapitel, jeg har anført, er ikke et Forbud mod Flerkoneri, men det er et Forbud mod, at en Mand i nogen Henseende forsømmer sine Pligter til den Hustru, han allerede har. Uden Estertanke kan der fremføres, at en Hustru fordrer en Mands hele Opmærksomhed, at det er en Mands Pligt at skænke hende den, og at naar han ægter en anden Hustru, bliver hans Egteskabs-Pligt ulørligt formindsket overfor hans første Hustru. Denne Indsigelse rejser sig fra Mangel paa Kunckab om, hvad der er nødvendigt og rigtigt mellem Mand og Hustru, eller hvor der er en tilsleslös Lidenstabelighed. Ubekomfom Opmærksomhed er Marsagen til megen Ulykke mellem Egtesfolk, hvilken en passende Udøvelse af Egteskabspligten vilde forebygge. Dersoruden er en saadan Indsigelse en Beskyldning mod de store og gode Mand, hvem Herren elstede og som praktiserede Polygami, at disse havde forsømt deres Pligt og forbrudt dem imod, hvad Gud i det ansorte Skriftsted har sørget for. Heri drager han tydeligt Omsorg for Polygami, idet de forbryder Misgreb i Forbindelse med dens Udøvelse; saa at der virkelig ikke findes Noget i dette Skriftsted, som i mindste Maade indfrænker Flerkoneri, men, som jeg har sagt, gjør en Mand straffskyldig,

som, efterat have taget en anden Hustru, forsømmer den første.

Matthæus 19. Kap. 9. Vers er et Skriftsted, der meget ofte bliver benyttet, fordi det findes i det ny Testamente, hvilket Nogle antage for en bedre Autoritet end det gamle, og fordi de har det Indtryk, at vi blive ledede og opholdt, udelukkende af det sidste og ikke ved Noget, som indeholdes i det ny Testamente. Hvorsor dette bliver fremført i Forbindelse med denne Gjenstand, er mig usikrsligt, og jeg vil opfordre Eder til at udøve Eders Dommekraft for at forstaa det, naar jeg nu læser det. „Men jeg siger Eder, at hvo, som stiller sig fra sin Hustru, uden for Hors Skyld, og tager en Ander tilbage, han bedriver Hor; og hvo, som tager en Frassilt tilbage, han bedriver Hor.“ Jeg har set dette fremført flere Gange; men hvad er der deri, som vedkommer Polygami? En Mand er forbudt at skille sig fra sin Hustru, uden for Hors Skyld. Dette er ganske rigtigt. Dersom han stiller sig af med sin Hustru uden for Hor eller Egteskabsbrud, i den Hensigt at ville ægte en Ander, da bedriver han Hor. Dette er fuldkommen rigtigt, thi Guds Billie med Hensyn til Egteskabsloven er ikke, at en Mand skulde have Lov til at skille sig fra én Hustru for at tage en anden. Og hvilket Maal vilde opnaaes, i Henseende til at besolte Jorden eller ved at ægte flere end én Hustru, dersom en Mand havde Lov til at skille sig af med én Hustru for at tage en anden? Det vilde være i Modstrid med Guds Lov, og der vilde ikke være nogen Fornuft i det. Det vilde sikkertlig bevirke, at en Mand kun vilde ægte én Hustru. Men Gud forbryder det, det vil sige at skille sig af med sin Hustru for at tage en anden.

Og denne Lov stemmer overens med

Aanden, der gaar igjennem Besalingerne, som indeholdes i 2 Moseb. 21, 10., hvilket jeg har leest for Eder, nemlig, at dersom en Mand tager en anden Hustru, maa han ikke forsvemme den første, ejheller stille sig af med hende. Dersom han gjør dette, bedriver han Hor, og er straf-slydig fordi han har brudt Loven. Der er Intet heri, der forbryder Flerkoneri, men der er visselig et Forbud mod at stille sig af med én Hustru for at tage en anden. Istedet for at gjøre dette, skulde en Mand, naar det paa anden Maade var Net, tage en anden Hustru, ligesom Jakob gjorde, og beholde dem begge. Dersom Jakob havde vendt sig fra sin første Hustru Lea og taget Rachel istedet, vilde han have brudt Loven.

Lad os vende os til 1 Tim. 3, 2., der ogsaa bliver fremført som et Forbud mod Flerkoneri. Paulus siger os, at en Bisshop skulde være ustraffelig, én Kvindes Mand. Dette bliver af Mange forstaet som hæmmende, ssjøndt Sproget ikke synes at vise dette. Det mener visselig, at en Bisshop skulde have en Hustru — at han skulde være en gift Mand. Det er Alt, som med Rimelighed kan bringes ud af det. Dersom det var hæmmende eller forbrydende, vilde der deraf fremgaa, at (som Følge af, at der blandt de Kristne paa den Tid fandtes Polygami, hvilket var Tilfældet) det af visse Grunde var nødvendigt for en Bisshop at blive indskrænket til én Hustru, istedet for at have to eller flere, som hans Naaboer. Meningen var imidlertid, at en Bisstop skulde have i det Mindste én Hustru, for at han, som gift Mand, bedre kunne være stikket til at give Raad og være til Nutte i de Helliges Familier.

Jeg vil nu hendirage Eders Opmærksomhed til 1 Kor. 7, 2., og jeg vil maaske da være færdig med de Skriftsteder, der almindelig blive antagne og

benyttede som Vaaben mod Flerkoneri. „Men for Skjørlevnets Skyld,” siger Paulus, „have hver Mand sin egen Hustru, og hver Hustru sin egen Mand.” Da Ordet „Hustru” og ikke „Hustruer” her er benyttet, er det antaget, at her er ingen Indrynumelse gjort for to eller flere; men da Øjemedet var at undgaa Skjørlevnet, vilde én Hustru være tilstrækkelig; og dersom Ordet „Hustruer” her havde været anvendt, vilde det have forpligtet en hver Mand til at praktisere Polygami, istedet for at overlade det til eget Valg, hvilken Forpligtelse vilde have været en meget alvorlig Sag. Pauli Raad var uden Twivl, at Alle skulde blive gifte, baade Mænd og Kvinder, for at undgaa at forsynde dem ved Skjørlevnet. Men Ulykken er, at under de eksisterende Love, baade her og i Amerika, er det umuligt for enhver Kvinde at have sin egen Mand. Hvor Flerkoneri er praktiseret saaledes som den blev praktiseret under Ledelse af den sande og levende Gud, som styrede de Gamle, var det muligt for hver Kvinde, der var i Israel, at have sin egen Mand. Men dette er ikke muligt i disse Lande.

I Storbritannien er der meget nærmillion flere Kvinder end Mænd — giftefærdige Kvinder — som altsaa umuligt kunne faa dem en Mand. Her er saaledes én Million Kvinder der, som Paulus fortæller os (dersom denne Apostels Instruktioner til de Gamle ere anvendelige for os), ere udelukkede fra Guds Rige (1 Kor. 11, 11). De kunne ikke faa Mænd, fordi der ingen Mænd ere til dem, og, som Følge af at Mændene ere beskjæftigede ved Armeen, paa Havet eller ved andet Slags Beskjæftigelse, som forhindrer Egteskab, tilligemed dem, der ere uvillige til at blive gifte, er der i disse britiske Riger omrent halvtredie Millioner giftefærdige Kvinder, der ingen

Mand have, og umuligt kunne faa nogen, saalænge disse Love existere. Men der-som Flerkoneri var almindelig, vilde en-hver Kvinde kunne faa sig en Mand, og enhver værdig Mand, som havde Lyft dertil, kunde blive gift. Det er denne Frihed, vi lære, i Forbindelse med dette Princip.

Dette Forbud af Mennesker, som vedtage Love, der forhindre et vist Antal af deres Landes Befolning fra at blive gifte, er mishageligt i Herrens Øjne, og er iblandt de Ønder, Paulus omtaler — „som byde, ikke at gifte sig“ (1 Tim. 4, 3). „Hvad Forbud er der da mod Giftermaal, undtagen mod Flerkoneri?“ spørger En. Jeg svarer, der er intet Forbud mod, at Mand gifte dem, fordi de almindeligtvis kunne finde Hustruer, der-som de ønske det, men Loven, som forhindrer en Mand fra at ægte mere end én Hustru, forhindrer aldeles halvtredie Millioner Kvinder i disse Lande fra at blive gifte, og vi sige, at det er undertrykkende for dette Antal.

Det vi forkynde Læren om Fler-

koneri, gjøre vi ikke dette med henblif til dets Udøvelse eller for at virke for dets Indspredelse i dette Land, som Følge af Menneskenes Love, der forhindre det, og som Følge af, at Folket er uberedt til at indgaa i denne hellige Bagt, hvilken medfører store og vigtige Forpligtelser. Men min Hensigt er at fremlægge for Eder, hvorfor vi Sidste-Dages Hellige lære og udøve Flerkoneri. Vi ønske at gjøre Eder forstaaeligt, at det ikke er en Sag, vi have valgt for at tilfredsstille vores egne Ønsker, ejheller at dets Rig-tighed afhænger af vor Antagelse eller Forkastelse af det. Vi ønske at vise Eder, at det, ifølge Bibelen, er en Del af det guddommelige System, og at vi, som Lærere af den hele Lov, den fuldkomne Lov om Guds Billie, aabenbaret til Men-nesket, ikke i nogensomhelst Henseende kunne forsøvare at forsømme denne Del, der er af saa stor Bigtighed. Vi kunne ikke undlade at tage Hensyn til de Befalinger, Gud har givet om denne Gjenstand. (Fortsættet.)

„Skandinaviens Stjerne“ udkommer den 1ste og 15de i hver Maaned og kostet 12 Øre pr. Expl.

De Sidste-Dages Hellige afholdte Forsamling i Kjøbenhavn hver Søndag fra 2—4 og 7—9 Eftm. og Fredag Aften fra 8 $\frac{1}{2}$ —10 i St. Regnegade Nr. 26, 2den Baghal.

Indhold.

Tale af Eldste Orson Pratt . . . 129.
Evangeliet for de Levende og
Døde . . . . . 134.

Redaktionsbemærkninger: Udspredeelse af Kundskab om Evan-geliet	137.
De Sidste-Dages Helliges Anfører om Egteskab	138.

Kjøbenhavn.

Udgivet og forlagt af N. WilhelmSEN.

Lorenzensgade 14, 1ste Sal.

Trykt hos F. C. Bording.